

(τσιγκλάει = κεντά· ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐρεθίζῃ τις τοὺς αἰσχροὺς, διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰς αἰσχρολογίας των) I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 219, Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3,348.

γκαριστής ὁ, Α. Λασκαράτ., Ποιήμ., 143—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀγκαριστής Λεξ. Γαζ. Θηλ. γκαρίστρα Α. Πάλλης Ν. Ἑστ. 16 (1934), 827.

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω. Ὁ τύπ. ἀγκαριστής παρὰ τὸ ἀγκαρίζω.

1) Ἐπὶ ὄνου, ὁ φωνασκῶν Λεξ. Γαζ. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ φωνασκῶν ἢ ὁ ὁμιλῶν ὀχληρῶς καὶ θορυβωδῶς ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κι ὀπίσθ' ἔτι τρέχουνε κοπάδια γκαριστᾶδες, ὅλοι ζουρλοὶ ἀπὸ αἰσθημα, ὅλοι ζεστοὶ ἐραστᾶδες Α. Λασκαράτ. ἔνθ' ἄν.) 2) Ἐπιθετ., ἐπὶ φωνῆς ὁμοίας πρὸς τὴν τοῦ ὄνου, ὀχληρὰ Α. Πάλλη, ἔνθ' ἄν.:

Μὲ γκαρίστρα σὰν Πλάκας ἀηδόνι χαντζηκίζει λαλιά. Πβ. γκάρισμα 2.

γκαρλάπα ἡ, Θεσσ. (Κρυόβρ.) Μακεδ. (Βρία Γήλοφ. Δεσκάτ. Μοσχοπόταμ. Πόρ.) γκαρλάμπα Μακεδ. (Δεσκάτ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Διχαλωτὸν ξύλον εἰς τὸ ὅποιον τοποθετοῦν τὸν λαϊμόν τοῦ αἰγοπροβάτου, ὥστε νὰ μείνῃ ἀκίνητον κατὰ τὴν κουράν Μακεδ. (Βρία Δεσκάτ.): Φέρ' μου, μουρὴ μπάμπου, τοῦ ροῦντου πρόβ' του νὰ τοῦ βάλω 'ς τὴ γκαρλάπα νὰ τοῦ κ'ρέψω Δεσκάτ. 2) Ξύλινον ἐξάρτημα, εἰς σχῆμα Γ χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ἀνάρτησιν μεταλλικοῦ σκεύους περιέχοντος γάλα καὶ τοποθετουμένου ἄνωθεν πυρᾶς κατὰ τὴν τυροκομίαν Μακεδ. (Πόρ.): Ὅτ' ἡ γκαρλάπα ἐβαζι ἡ τζουμπάνους τοῦ μπακράτ' κι ἐβαζι τοῦ γάλα. β) Εἶδος ξυλίνης πυροστιᾶς εἰς σχῆμα Γ ἐπὶ τῆς ὁποίας, οἱ ποιμένες βράζουν τὸ γάλα Θεσσ. (Κρυόβρ.): Κάτσι ἰσὺ στὰ πρόβατα νὰ πααῖνον ἰγὼ νὰ κόψω μιὰ γκαρλάπα, γιατί ἡ ἄλλ' ἀχρήστιφι, δὲν κἀν'. 3) Ξύλινον ἐξάρτημα τοῦ ἀργαλειοῦ διὰ νὰ κρατᾷ τὸ νῆμα ἴσον καὶ τεταμένον. Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.): Ὅτ' τοῦ διασίδ' ἐβανᾶμι κι τὴ γκαρλάπα.

γκαριστός ὁ, ἐνιαχ. ἀγκαριστὲ Τσακων. γκαρ'τὸς Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Οὐδ. γκαρ'χτὸ τὸ Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω.

1) Γκάρισμα 1, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Ὅτ' ἁλώνια σιέτ' οὐ τόπους ἀπὸ τὰ γκαρ'χτὰ Εὐβ. (Στρόπον.) 2) Τὸ κλάμα Ἡπ. (Ραδοβύζ.)

γκαρλίτσα ἡ, Μακεδ. (Βέρ.) γκαρλίτσα Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ.) γκουρλίτσα Ἡπ. (Νεβρόπ.) Μακεδ. γουρλίτσα Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Θεσσ. (Καλαμπάκ.) γκουρλίτσα Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) γκιρλίτσα Θράκ. (Σουφλ.) — Γ. Ψάλτη, Ἀρρώστιες, 77 συγκουρλίτσα Μακεδ. (Βόιον) ζγουρλίτσα Μακεδ. (Λιμπίν.) γκζουρλίτσα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ Βουλγ. *gárlíc'a* = κυνάγχη. Βλ. G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 22.

Ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ζώων (χοίρων καὶ κυνῶν), πάθησις τοῦ λαίμου Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Καστορ. Κοντσ. Λιμπίν.): Γκαρλίτσα νὰ σὶ μάση! (ἀρὰ) Βλάστ. Γκαρλίτσα! (=σκασμὸς!) αὐτόθ. β) Πάθησις τοῦ χοίρου, κατὰ τὴν ὁποίαν παρουσιάζεται σπυρὶ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν ἢ τὸν οὐρανίσκον Θεσσ. (Καλαμπάκ. Φωτειν.) Θράκ. (Σουφλ.)

Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ. (Φθιώτ.): Κακιά γκουρλίτσα ντέ! Φθιώτ. γ) Αἱμορραγικὴ σηψαιμία τῶν βουβάλων, βοῶν καὶ τῶν χοίρων Γ. Ψάλτη, ἔνθ' ἄν.

γκαρνταρόμπα ἡ, σύννηθ. *garđaróba* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *garđaróba* Λέσβ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *garđerópa* Ἰθάκ. *garđarómpa* Ἀδραμύτ. Ἰος — Λεξ. Πρω. *garđaróba* Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. *garđaróba* Νάξ. *garđeróba* Ἰθάκ. *karđarómpa* Βιθυν. (Κίος) Κύθηρ. Ἰων. (Βουρλ.) *karđarómba* Μεγίστ. *barđaróba* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *garde robe* = ἱματιοφυλάκιον.

1) Ἱματιοφυλάκιον οἰκίας σύννηθ.: Βάλε 'ς τὴ γκαρνταρόμπα τὰ ρούχα καὶ μὴν τὰ πετᾷς ἐδῶ καὶ 'κεῖ. Κλεῖς' τὴ γκαρνταρόμπα, δὲν μπορῶ νὰ τὴν βλέπω ἀνοιχτὴ σύννηθ. Ἔχει δὴ γκαρνταρόμπα μ' ἄβιτα (= ἐνδύματα) Ἰθάκ. Ἔχει 'ς τὴ γκαρνταρόμπα του ρεδιγότες καὶ φράκα ἕνα σωρὸ αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Ὅλα ὅλα, μιὰ βάρδα γκαρνταρόμπα! (ἐπὶ ἀποκρούσεως ξένης ἀναμειξέως) Θήρ. Συνών. μεσάντρα, ντοβλάπα. β) Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἱματιοφυλακίου σύννηθ.: Ἔχει πλούσια γκαρνταρόμπα (πολλὰ ἐνδύματα). Φέτος θ' ἀναρεώσω τὴ γκαρνταρόμπα μου σύννηθ. Συνών. ἀρμάρι 1. 2) Ἱματιοφυλάκιον προθαλάμου θεάτρου ἢ αἰθούσης χοροῦ, ὅπου παραδίδονται πρὸς φύλαξιν οἱ ἐπενδύται καὶ οἱ πῖλοι τοῦ κοινοῦ σύννηθ.: Ἀφησα τὸ παλτό μου 'ς τὴ γκαρνταρόμπα καὶ μοῦ ὄωσαν μιὰ μάγκα σύννηθ. β) Τὰ φύλακτρα τῆς γκαρνταρόμπας 2: Πλήρωσες γκαρνταρόμπα 'ς τὸ χορὸ; σύννηθ. 3) Μικρὸν ξύλινον ἐπιπλὸν ὑπὸ μορφὴν ἐρμαρίου τοποθετούμενον παρὰ τὴν κλίνην Κεφαλλ. Συνών. κομοδίνο. 4) Θυλάκιον Μεγίστ.: Μετὰ ἀπὸ τὴν καραόμπαν δὴς θὰ βγάλῃ κάμποσα στραῶν-λια νὰ δώτση 'ς τὰ παιδιὰ.

γκάρντεν-πάρτυ τό, λόγ. ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν Ἀγγλ. οὐς. *garden* = κῆπος καὶ *party* = συγκέντρωσις κοσμική.

Ἑορτὴ κοσμικὴ ἢ δεξίωσις εἰς κῆπον λόγ. ἐνιαχ.: Ὁ σύλλογος τῶν ἀποφοίτων τοῦ σχολείου μας ὁργανώνει ἀπόψε ἕνα γκάρντεν-πάρτυ.

γκαρντίνα ἡ, ἐνιαχ. γαρδίνα Πελοπν. (Λεῦκτρ.) γκραντίνα Προπ. (Πάνορμ.) γραδίνα Λεξ. Βυζ. ἀγραδίνα Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ Παλαιοσλαβ. *gráđina* = ὁ κῆπος.

1) Περιτοιχισμένος ἀγρὸς Πελοπν. (Λεῦκτρ.) 2) Εἶδος σταφυλῆς ἐχούσης χονδρὰς ρῶγας Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — Λεξ. Βυζ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαρδίνας Πελοπν. (Μάν.)

γκαροβαβισμένος μετοχ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀγκαρουβαβ'σμέν' Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν ρ. γκαρίζω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγκαρίζω, καὶ βαβίζω.

Ἐπὶ ἀρᾶς, περὶ γυνῆς τὴν ὁποίαν καταρώμεθα νὰ γκαρίσῃ καὶ βαβίσῃ, νὰ γογγύσῃ δηλ. διὰ τινὰ συμφορὰν ἢ κατὰ τὰς ἐπιθανατίους στιγμὰς. Συνών. γκαρόψυχο.

γκαρομανητό τό, ἐνιαχ. γαρομαν'τὸ Λευκ. (Φτερν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γκαρομανῶ.

Δυνατὸν κλάμα ἐξ ἀφορήτων πόνων: Τ'ς πονᾷ ἡ ἁλὶα τ'ς κακὰ καὶ πάει τὸ γαρομαν'τὸ νῖλα. Συνών. γκαρομαν'χῆμα 2.

